

Η κατήχηση ως μέσον αναπαραγωγής του χριστιανικού ποιμνίου

Κανένα σύστημα δεν μπορεί να επιβιώσει αν δεν έχει μηχανισμούς της αναπαραγωγής του. Ο Χριστιανισμός ως ένα συγκροτημένο επίγειο σύστημα, έχει ασφαλώς ανάγκη των μηχανισμών της αναπαραγωγής του, διότι οι υποτιθέμενες θείες αλήθειες, δεν είναι ικανές από μόνες τους να διαιωνίζονται στη μνήμη του ποιμνίου. Γι' αυτό, στήθηκε εξ' αρχής μια καλή μηχανή προσηλυτισμού και κατόπιν ένας μηχανισμός διοικήσεως του ποιμνίου, κάτω από την οργανωμένη ποιμαντορία. Ουδεμία επιχείρηση στον κόσμο και ουδένα πολιτικό σύστημα έχει τόσο οργανωμένη μηχανή αναπαραγωγής του όσο η χριστιανική Εκκλησία, η οποία έχει κατορθώσει επί 1600 χρόνια να κυριαρχεί, παρ' όλη την υποβίβαση του ανθρώπου σε ποίμνιο.

Ένας εκ των σημαντικότερων μηχανισμών αναπαραγωγής του χριστιανικού κατεστημένου, είναι η κατήχηση των πιστών. Η λέξη «κατήχηση» βγαίνει από το ρήμα «κατηχέω», που σημαίνει «τέρπω διά του ήχου», αλλά αργότερα επεκράτησε να σημαίνει «διδάσκω τα της θρησκείας». Φαίνεται πως οι χριστιανικές αλήθειες «έτερπαν με το άκουσμά τους», γι' αυτό επελέγει πολύ μεθοδικά η θαυμάσια λέξη «κατήχηση».

Ο ρόλος της κατηχήσεως στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, ήταν παρόμοιος με τη διαφώτιση των κομμουνιστών, οι οποίοι φαίνεται πως διδάχτηκαν από τον χριστιανικό τρόπο επικρατήσεως. Όταν στρατολογούνταν κάποιος καινούργιος, περνούσε από διδασκαλία, βρισκόταν υπό παρακολούθηση για να διαπιστωθεί η ειλικρίνεια του και να αποφεύγεται η προδοσία. (Μ' αυτό το σκεπτικό είχε διαιρεθεί η εκκλησία σε τρεις χώρους: Στον πρόναο, στον κυρίως ναό και στο ιερό). Κατόπιν, γινόταν δεκτός στην ομάδα διά της συμβολικής πράξεως του βαπτίσματος. Αυτός ο τρόπος ήταν φυσιολογικός για μια οργάνωση που δρούσε στην παρανομία και που σκοπό είχε την ανατροπή της άρχουσας ρωμαϊκής κοινωνίας. Παρόμοιους τρόπους έχουν χρησιμοποιήσει οργανώσεις που, είτε

βρίσκονται υπό διωγμό, είτε είναι από τον χαρακτήρα τους μυστικές. Ο υποψήφιος κομμουνιστής λ.χ. περνούσε από διαφώτιση και από πολλές δοκιμασίες και δοκιμές πριν γίνει δεκτός στην κομμουνιστική ομήγυρη και του ανατεθούν έργα και αποστολές.

Η κατήχηση προϋποθέτει ένα σύστημα αξιωμάτων, τα οποία ανακηρύχτηκαν σε δόγμα, δηλαδή σε απόλυτες και μοναδικές αλήθειες που θεωρούντο σωτήριες για τον άνθρωπο. Ο Χριστιανισμός είχε δημιουργήσει ένα σύστημα αξιών και θεωρητικών θέσεων για τον κόσμο, τον άνθρωπο και την κοινωνία και έναν σκοπό που αναφερόταν στην ανατροπή του κατεστημένου και στην εδραίωση του δικού της βασιλείου. Οι θέσεις αυτές προέρχονταν κατά κύριο λόγο, από την ιουδαϊκή ιστορία και θεολογία, με προσθήκη την έλευση του Μεσσία και τις νέες ιδέες περί κοινωνίας που έβγαιναν από τις κρατούσες κοινωνικές συνθήκες της ρωμαιοκρατίας. Ο εισερχόμενος στο κίνημα έπρεπε να αποδεχτεί τις βασικές αρχές και κυρίως στην πίστη, ότι το κίνημα ήταν θεόπνευστο, ότι ο Μεσσίας εμφανίστηκε και αναστήθηκε στους ουρανούς. Βαθμιαίως, σχηματίστηκαν διδασκαλίες και οι παλιές αντιλήψεις και προσηλυτιστικές θεωρήσεις του πρώιμου Χριστιανισμού, έχουν θεοποιηθεί και αποτελούν πλέον αυτοσκοπό. Είναι το άγιο δόγμα, το οποίο έχει περισσότερο βαρύνουσα σημασία από την λατρεία και τον Θεό τον ίδιο. Ιστοριούλες και μύθοι έχουν καταστεί πλέον ιερά κείμενα, έχουν πάρει έναν υπερφυσικό, υπερκόσμιο χαρακτήρα, ώστε να ορκίζεται κανείς θέτοντας την χείρα του πάνω σ' ένα βιβλίο, την «Ιερή Βίβλο» και να νομίζει ότι ακουμπά τον ίδιο τον Θεό. Αυτός είναι βέβαια ο φετιχισμός των αντικειμένων, δηλαδή ένας ειδωλολατρισμός άνευ προηγουμένου, στον οποίο γράμματα, χαρτί, χρώματα και βιβλιοδεσία παίρνουν μεταφυσικό νόημα.

Συν τω χρόνω και ειδικότερα μετά τον πέμπτο αιώνα, όταν ο Χριστιανισμός επεβλήθη με την «αγάπη των σπαθιών» των Ρωμαίων αυτοκρατόρων Θεοδοσίου, Αρκαδίου, Ιουστινιανού και άλλων και κατέστη ένα πολιτικό σύστημα επίσης διά της ανακηρύξεως της αυτοκρατορίας σε χριστιανική (το περίφημο «μία αυτοκρατορία, ένας βασιλεύς, μία θρησκεία»), τότε το πλείστο του πληθυσμού είχε υπαχθεί στην ιερή σκέπη της ποιμαντορίας των Ιουδύλων. Η αρχική κατήχηση της προσηλυτίσεως νέων μελών, άλλαξε μορφή και στόχο, αφού οι άνθρωποι είχαν με τον ένα ή άλλο τρόπο γίνει χριστιανοί. Το κύριο θέμα τότε ήταν να διατηρηθούν οι ενήλικες ως χριστιανοί και τα παιδιά τους να κατηχηθούν εξ αρχής, ώστε να εμφυσηθεί για τα καλά η πίστη στον Γαλιλαίο. Αμφότεροι οι στόχοι τελικώς επιτεύχθηκαν, ώστε οι άνθρωποι, αφού ποιμνιοποιήθηκαν,

αναπαράγουν τον εαυτό τους ως ποίμνιο, χωρίς κόπο από την πλευρά της ποιμαντορίας. Για αιώνες, ήταν δεδομένο ότι το παιδί του χριστιανού θα ήταν χριστιανός, γιατί μόνο αυτό, από γεννησιμιού του, γνώριζε και καθ' όλη τη ζωή του αυτό έβλεπε. Παρ' όλα αυτά η ποιμαντορία, πολύ πονηρά σκεπτόμενη, δημιούργησε την κατήχηση, για να εισέρχεται πολύ βαθιά στην ψυχή των εκάστοτε νέων, ώστε να αποτελούν ένα πειθήνιο ποίμνιο και να αρέσκονται από την ποιμνιακή τους κατάσταση, αφού ό,τι φυτεύεται στην τρυφερή ψυχή, εκείνο παραμένει σ' όλον το βίο. Γι' αυτό, διδάσκονται οι νέοι από πολύ νωρίς στο νηπιαγωγείο τις θρησκευτικές παραδόσεις, μαθαίνουν την εβραϊκή μυθολογία, μαθαίνουν ν' αγαπούν τον καλό Χριστούλη και δραματοποιούν τα «άγια πάθη» σε θεατρικές σκηνές.

Σήμερα η κυριαρχία και μονοκρατορία της Εκκλησίας είναι αυτοκρατορική στην ανατροφή των νέων και στην εκπομπή των πιστών. Καμιά πολιτική ιδεολογία του αιώνα μας δεν ήταν τόσο μονοκρατορική και απόλυτη, όσο η χριστιανική θεοαντίληψη. Ακόμη και στην μονολιθική Σοβιετική Ένωση, είχαν ξεφύγει τομείς από την απολυταρχία του Κομμουνιστικού Κόμματος. Εδώ, στην χώρα των Ρωμιών ασκείται η παντοκρατορία της ποιμαντορίας και το χειρότερο, θεωρείται δεδομένη και συνεπώς μη αμφισβητήσιμη.

Στο δημοτικό σχολείο ολοκληρώνεται ο προσηλυτισμός και η πλύση εγκεφάλου με το χριστιανικό μύθο. Στην ΣΤ' δημοτικού έχουν ήδη χριστιανικούς αποβλακωθεί από την συνεχή κατήχηση και, διαβάζουν στο μάθημα των Θρησκευτικών: *«Η έννοια της κατηχήσεως είναι να διδάσκονται οι χριστιανικές αλήθειες (...) τις αλήθειες τις δεχόμαστε μόνο με την πίστη, επειδή ξεπερνάνε τη δύναμη του μυαλού μας»* (σχολικό εγχειρίδιο Β. Σκιαδά, «Λειτουργική και Κατήχηση»).

Όλες οι παραδοξολογίες του Χριστιανισμού ανακηρύσσονται υπερκόσμιες αλήθειες, οι οποίες, επειδή είναι παράλογες και αφύσικες, μαθαίνει ο νέος να τις δέχεται με πίστη, δηλαδή χωρίς λόγο, γιατί το «μικρό του το μυαλό» δεν μπορεί να καταλάβει τη «νεκρανάσταση», δηλαδή το αδύνατο και παράλογο (που η νοήμων ποιμαντορία καταλαβαίνει). Έτσι διδάσκεται ο νέος να είναι πειθήνιος σε ανεπιβεβαίωτες αλήθειες, δηλαδή σε παραλογισμούς, να τις πιστεύει ως απρίορι αλήθειες, και να αποθηκεύει στο ασυνείδητό του τον παραλογισμό και την πνευματική πενία. Κατ' αυτόν τον τρόπο, γίνεται ένα άλογο ον, ένα ποίμνιο, αφού αυτός ακριβώς είναι ο ορισμός του ποιμνίου.

Στη συνέχεια διαβάζουμε στο ίδιο σχολικό εγχειρίδιο: *«Ο αληθινός Θεός (=Γιαχβέ)*

φανέρωσε τις αλήθειες τον στους Ισραηλίτες, αλλά η εμφάνιση του Μεσσία έφερε τη σωτηρία στους ανθρώπους. [...] Έτσι μέσα από το σκοτάδι του προχριστιανικού κόσμου ανέτειλε σαν ήλιος ο Χριστιανισμός, ήλιος μοναδικός και εξάίρετος. [...] Γι' αυτό διαδόθηκε σαν αστραπή. [...] Γενικά κάθε καλό του συγχρόνου πολιτισμού έχει τη ρίζα του στον Χριστιανισμό».

Καταλαβαίνετε, πως και με ποιά περιττώματα εμβολιάζεται η άγραφη ψυχή των νέων, για να γίνουν τελικώς ποίμνια; Ο Θεός της προπαγάνδας του Χριστιανισμού έχει σαν εκλεκτό λαό τους Ισραηλίτες, ενώ οι Έλληνες που έφτιαξαν τον πολιτισμό του κόσμου είναι μιαροί και παρακατιανοί. Ο δε Μεσσίας Χριστός έφερε τη σωτηρία, γιατί οι προχριστιανικοί άνθρωποι ήταν χαμένοι και καταδικασμένοι, όπως ο Ηράκλειτος, ο Εμπεδοκλής, ο Σωκράτης, και από το σκοτάδι του προχριστιανισμού, δηλαδή από το «σκοτάδι» του ελληνικού πολιτισμού (το μεγαλείο της Ελλάδας είναι σκοτάδι γι' αυτούς), ανέτειλε ο ήλιος του Χριστιανισμού, δηλαδή ο Μαύρος Μεσαίωνας που καταδίκασε το ανθρώπινο πνεύμα. Διαδόθηκε ως αστραπή, δηλαδή χρειάστηκαν 500 χρόνια για να επιβληθεί τελικώς διά της βίας σαν πολιτική επιλογή ορισμένων αυτοκρατόρων. Αλλά το χειρότερο, ο ισχυρισμός ότι ό,τι καλό έχει βγει στην ανθρωπότητα είναι από τον Χριστιανισμό, τον Χριστιανισμό που καταδίκασε τον Διαφωτισμό, που αφαίρεσε τον ορθό λόγο και κάθε επιστήμη από την ανθρωπότητα, αυτός ο Χριστιανισμός είναι η δόξα του ανθρώπου. Είναι όμως παγκοσμίως σήμερα γνωστό και παραδεκτό, ότι το μοναδικό φως και ο ήλιος της ανθρωπότητας είναι ο προχριστιανικός ελληνικός πολιτισμός, όσο και αν αυτό τους κάθεται στο λαιμό. Αλλά δυστυχώς, μ' αυτή τη χριστιανική μωρία κατηχούνται τα παιδιά των Ρωμιών να παραμείνουν Ρωμιοί και ποίμνιο και να μισούν την Ελλάδα.

Ο σχολικός προσηλυτισμός συμπληρώνεται με το κατηχητικό, δηλαδή ειδικά σχολεία στα οποία διδάσκεται η χριστιανική ποιμνιοθεωρία. Εκεί ασκείται συστηματική πλύση εγκεφάλου από τους ειδικούς ποιμνίτες και Ιησουίτες, που συνήθως είναι αρρωστημένες φυσιογνωμίες του χριστιανικού φανατισμού και της ιουδυλικής μισαλλοδοξίας. Εκεί γαλουχείται ο στρατιώτης του Χριστού, ο δομηνικάνος (=σκύλος του Θεού), εκεί πλάθεται ο μελλοντικός καλόγερος κι εκεί ποιμνιώνεται ο ανθρωπάκος της χριστιανοσύνης. Εκεί διαπλάθεται ο κενός ταπεινός ανθρωπάκος, ο δούλος του Κυρίου και των ποιμένων του. Η διάπλαση των νεανικών ψυχών προς τη μοναδική κατεύθυνση, τον Χριστό και την ποιμαντορία του, φέρνει την ψυχική εκκένωση από κάθε τι ανθρώπινο και λογικό. Το σπουδαίο είναι ότι οι γονείς, οι οποίοι προηγουμένως είχαν υποστεί παρόμοιο

ευνουχισμό, αποστέλλουν τα παιδιά τους στην αποβλάκωση, για να γίνουν έτσι δήθεν ηθικοί και χρηστοί άνθρωποι. Πώς όμως μπορεί να γίνει κανείς ενάρετος στον κοινωνικό βίο, όταν είναι διανοητικά και πνευματικά ευνουχισμένος, όταν του έχει αφαιρεθεί ο λόγος και έχει γεμίσει το ασυνείδητο και συνειδητό του με τον χριστιανικό παραλογισμό; Ο κοινωνικά ενάρετος πρέπει να έχει λόγο και όχι πίστη, να είναι εχέφρων και όχι άφρων, να είναι λογικός και όχι παράλογος, να έχει γνώση και όχι αμάθεια.

Πηγή: «Ποίμνιο ή Έλληνας;» (Τρύφων Ολύμπιος, καθηγητής Πανεπιστημίου Στοκχόλμης)